

lige Bidrag til Statsfornodenhederne bære Bidne om den hos disse Ders Indvaanere levende Nedbonhed til, selv under egne Trængsler, at staae Moderlandet bi i Nodens Time, indvende vi Intet imod, at Coloniernes forholdsmæssige Andeel i Udgifter til Krigens Tab og Byrder, som vel burde beregnes efter Folketallet, fradrages det fulde Beløb af den Erstatningsøsum, som vi ansee for et Retstrav paa Coloniernes Side til Moderlandet.

Vi erkjende det ogsaa for en berettiget Fordring, at Colonierne selv bære en forholdsmæssig Andeel af det ved Emancipationen opstaaede Tab.

Vi tage fremdeles Hensyn til, at den tabte Rettighed, om hvis Erstatning her er Spørgsmaal, i Almindelighed betragtedes med Uvillie, og at Slave-Institutionens Dyrholdelse overhovedet fjernede Colonierne fra den Deeltagelse og Sympathie i Moderlandet, som det er at haabe nu efter dens Ophævelse ei længer vil blive dem forholdt.

Samtlige Omstændigheder tagne i Betragtning, er det Colonialraadets Formening, at en Gjennemsnitspris af ikke under § 75 for enhver den 3die Juli 1848 emanciperet Ufri vil her paa Verne modtages som en nogenlunde fyldestgjørende Erstatning.

I Bevidstheden om, at der fra disse Ders Indvaaneres Side beredvilligen vil blive gjort Alt for efter Gyne at bidrage til at knytte Baandet til Moderlandet fastere, fortroster Colonialraadet sig til, at Moderlandet paa sin Side ei vil finde den Byrde tung, at lade Coloniernes vederfares Retfærdighed.

Som en Følge af, at Erstatningskravet bør efter Colonialraadets Formening ansees som et Retstrav, saa formenes, at Indskrænkningen i Panthaverens Ret, saaledes som i Ministeriets Udkast § 6 tilfigtet, bør bortfalde; thi, er Vederlaget begrundet i Ret, maa denne Ret i sin fulde Udstrækning ligesaavel komme Creditor tilgode som Eieren, hvorhos Raadets Majoritet dog med Paaskjønnelse anerkjender den i Udkastets § 7 udtalte Billighed fra Statens Side til at vise sine Debitorer Læmsældighed. Derimod troer Colonialraadet at burde foreslaae, at den i § 3 nævnte Commission be- myndiges til, efter fæet Indsigelse mod Udbe-

talingen, at udsætte denne, indtil den mellem Parterne reiste Tvist er endelig afgjort.

Betræffende Rentefoden, maa sammes Fastfattelse til mindst 5 pCt. p. A. paa det Indstændigste anbefales, da den lovlige og sædvanlige Rentefod er her ikke under 6 pCt., og Nedsættelsen af Renten som paatænkt af hele 2 pCt. vilde have en uheldig Indflydelse paa Obligationernes Værdie imellem Mand og Mand; thi det er at befrygte, at Disconteringen vilde blive uforholdsmæssig høiere til Skade for Bedkommende, som vilde tabe mere end Staten derved vilde vinde; og, da Obligationerne paatænkes at skulle endelig udstedes i Vestindien, vil en lavere Rentefod ikke kunne undgaae at virke nedsættende paa deres Cours, hvilket med Rimelighed antages at ville forebygges ved at sætte Renten til 5 pCt., saaledes som af Gouvernementet anbefalet.

Efterat vi saaledes have forudskiftet disse Bemærkninger, tillader Raadet sig allerunderdanigst at indstille eenstemmigen:

Bed Udkastets § 1 med 17 Stemmer:
at istedetfor 40 vestindiske Daler sættes 75 vestindiske Daler.

Bed Udkastets § 2 med 17 Stemmer:
at efter Ordene: „saavel imod Listerne“ istedetfor Ordene: „som fra Panthaverens Side efter § 6“, hvilke udgaae, indsættes:
„som fra deres Side, der troe at kunne gjøre fortrinlig Ret gjældende i Vederlaget med Forbigaaelse af den oprindelige Negerherre“.

Bed Udkastets § 4 med 18 Stemmer:
at efter Ordene: „i hiins Sted“ istedetfor Ordene: „Panthaverens Ret efter § 6 uforkrænket“, hvilke udgaae, indsættes:
„og skal en Pantecreditor, forsaavidt han havde Pant i de Ufrie, for hvilke Vederlag ydes, have Ret til at erholde Fyldestgjørelse ud af Vederlaget, saafremt hans Pantefordring er forfalden til Betaling, og i andet Fald kunne paastaae Vederlaget stillet til haandsaaet Pant“.